

El Riquet i la Pobrica

Una vegada hi havia un nen que es deia Riquet i una nena que es deia Pobrica. El Riquet era el príncep d'un país i la Pobrica era la princesa del país del costat.

El Riquet era un nen que tocava molt de peus a terra. Tant, que s'havia tornat pessimista. Això vol dir que ho veia tot negre. Per exemple, si plovia, el Riquet no pensava que després sortiria el sol. Ell pensava que sempre més plouria. I és clar, es posava trist.

La Pobrica era totalment el contrari del Riquet. Era una autèntica somiatruites. Això vol dir que sempre s'imaginava coses com més fabuloses millor. I les coses de veritat, com les seves joguines o els seus pares, li semblaven poca cosa. Per això la Pobrica sempre estava tan trista com el Riquet.

El Riquet tenia una cueta de porquet rosada, que li sortia de l'esquena. I la Pobrica tenia dues ales, que l'alçaven a un pam de terra. Com més negres veia les coses el Riquet, més grisa i pansida se li tornava la cua. I com més somiava truites la Pobrica, més amunt la feien volar les seves ales.

De com van arribar a ser feliços és del que tracta la història de "El Riquet i la Pobrica".

Un dia, el Riquet va sortir a fer un passeig. Caminant trist, amb la seva cueta cada vegada més enfosquida i moixa, vet aquí que es va trobar la Pobrica.

La Pobrica anava volant, a quatre pams de terra. I estava tan encantada somiant, que gairebé no va veure el Riquet.

El Riquet, només de veure la Pobrica, se'n va enamorar bojament.

-Com te dius? -li va preguntar.

-Pobrica -va dir ella.

-Jo em dic Riquet, i em vull casar amb tu -li va dir ell entusiasmat.

Però després hi va afegir:

-Però estic segur que em diràs que no. No em coneixes de res...

-A mi això m'és igual -li va respondre la Pobrica-. A mi el que m'importa és si el nostre casament serà com sempre l'he somiat. I si anirem de viatge de nuvis al planeta Júpiter.

El Riquet es va adonar de seguida de com era la Pobrica i li va dir:

-Em sembla que a tu et fa falta tocar una mica de peus a terra, Pobrica. Tinc una cosa per tu, que potser t'hi ajudarà.

I ves per on que el Riquet va regalar a la Pobrica una bola de plom d'aquestes que es fan servir per jugar a la petanca, i que pesen força.

-Fica't la bola a la butxaca -va dir el Riquet-. Com que pesa, no volaràs tan amunt.

T'acostaràs una mica més a terra. I veuràs que les coses de veritat també poden ser boniques.

I dit i fet. La Pobrica es va ficar la bola a la butxaca i després va fer un pacte amb el Riquet. Al cap d'un any es tornarien a trobar al mateix lloc, i veurien com li havien anat les coses a la Pobrica.

Durant aquell any, i gràcies a la bola de plom, la Pobrica va ser feliç. Tenia il·lusions i somnis. Però ja no volava a quatre pams de terra. Això vol dir que també estimava les coses que eren de veritat, com les seves joguines o els seus pares.

El Riquet, en canvi, vivia amargat. Continuava enamorat de la Pobrica, però era tan pessimista que pensava que la Pobrica ja no es recordava d'ell.

I l'any va passar. Va arribar el dia que el Riquet i la Pobrica havien de trobar-se, i sabeu què va fer el Riquet? Es va quedar a casa seva. No va anar a la trobada perquè va pensar que la Pobrica no s'hi presentaria.

Però llavors va passar una cosa que ell mai no s'hauria pogut imaginar. La Pobrica el va anar a buscar a casa seva. I li va dir això:

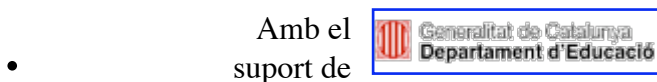
- He vingut a donar-te les gràcies per la bola que em vas regalar. I a fer-te un regal. Així com jo necessitava tocar una mica de peus a terra, tu necessites somiar. El meu regal t'hi ajudarà.

I la Pobrica va regalar al Riquet un monopatí amb motoret que, quan el Riquet hi va pujar, el va alçar a un pam de terra. Que diferent que ho va veure tot, a partir de llavors! Gràcies al monopatí amb motoret, el Riquet va deixar de ser un pessimista empedreït. Va començar a pensar que després de la pluja pot sortir el sol. Va començar a somiar. Primer a les nits, després també de dia. I és clar, això vol dir que va començar a ser feliç.

Va passar el temps i, com no podia ser d'altra manera, el Riquet i la Pobrica es van fer inseparables. Sempre anaven junts a tot arreu. L'un amb el seu monopatí amb motoret. L'altra amb la seva bola de plom a la butxaca. Somiaven que quan fossin grans farien grans coses, com ara ser uns bons prínceps. I que viatjarien per tot el món, amb tren i en avió.

A hores d'ara el Riquet i la Pobrica ja són marit i muller. I si el príncep i la princesa s'han casat, vol dir que el conte s'ha acabat.

Guió: Eulàlia Carrillo

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta **5480**](#) |
- - [Idiomes](#)
    - [Català](#)
    - [Castellano](#)
    - [English](#)